

saa snart vi møde Linien Stevns—Falsterbo, altsaa maa det nærmest være det nordligste Punkt paa Stevnskysten, nemlig Prambroen, som der tænkes paa. Hvis denne Fortolkning godkendes, saa forlanger jeg ikke mere, thi jeg er netop interesseret i, at Grænsen skydes saa langt imod Nord som muligt, saa at Stevnskysten i saa stort Omfang som muligt bliver fri for denne Lov. Men hvis dette ikke er Meningen med Udtrykket Stevns, vil jeg dog virkelig henstille til alle vedkommende, at det bliver gjort klart, hvad der forstaaes ved dette Udtryk. Om dette just skal ske ved Lov eller ad andre Veje, er mig mindre vigtigt. Jeg ved, at den tidligere højtærede Landbrugsminister havde en Opfattelse, som jeg ikke fandt Anledning til at gøre Indvendinger imod, men jeg ved jo ikke, om den deles af den nuværende højtærede Landbrugsminister. Derfor fremdrager jeg paa ny dette Punkt i Lovforslaget.

Landbrugsministeren (A. Hage): Ja, dette Forslag er jo en saa god gammel Bekendt af det høje Ting, og det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Rasmüssens) Stilling til dette Forslag er jo ogsaa saa godt kendt af det høje Ting, at der maaske ikke er videre Grund til at begynde en vidtløftig Diskussion om Forslaget. Jeg skal kun over for det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Rasmussen) gøre et Par Bemærkninger. Han mente, det vilde gaa ud over de danske Fiskere, at vi gave Regler for, hvorledes Fiskeriet skulde foregaa, hvilke gjaldt for danske og svenske Fiskere, men ikke for fremmede Fiskere, og han tilføjede, at man ikke vilde kunne gøre de fremmede Fiskere noget, i alt Fald ikke uden for Søterritoriet. Ja, det er klart, inden for Søterritoriet have vi naturligvis Ret til at hævde vor Myndighed, men uden for Søterritoriet kunne det har det ærede Medlem Ret i — danske Fartøjer ikke opbringe fremmede Fiskere, hvis Regeringer ikke ere gaaede med til Konventionen. Det har selvfølgelig altid været et Punkt, som enhver, der har beskæftiget sig med dette Forslag, har maattet overveje nøje, og som har kunnet frembringe visse Betæneligheder. Man kunde dertil sige, at naar man er enig om, at Konventionen vil være til Gavn for begge Landes Fiskeri, baade Sveriges og Danmarks, saa maa man vedtage Konventionen, og hvis det da viser sig, at fremmede Fiskere gøre Skade paa dette Farvand, fiske anderledes end de danske

og svenske Fiskere, maa man søge at faa den vedkommende Magt til at tiltræde Konventionen, og vil den ikke det, og det viser sig, at dens Fiskere virkelig kunne gøre Rødspættebestanden betydelig Skade, saa har man den Ressource tilbage, at hele Konventionen kan opsiges. Det ærede Medlem omtalte, at der nu fiskes overordentlig store Masser af Rødspætter, og det er jo glædeligt, at Bestanden ikke er taget af, skønt det kan være noget vanskeligt at bevise, fordi der kommer en enkelt gunstig Periode, som maaske kan være ret kortvarig. Det ærede Medlem sagde ganske vist, at der var store Rødspætter imellem, men det er dog maaske en lille Smule for vagt. Jeg tror, man maa erkende, at det saarbare Punkt i den nuværende Tilstand netop er dette, at Rødspættens Størrelse er i Aftagende, og det skulde jo Konventionens Bestemmelser særlig sigte til, at Rødspættens Størrelse kunde blive forøget, at der ikke fangedes saa mange umodne Fisk, men at Fisken skulde faa Lov til at vokse sig stor. Det glædede mig, at det ærede Medlem dog lod skinne igennem, at kunde han ikke helt forhindre Loven, maatte han jo se at finde sig i det, men saa kom han med en Henstilling til Tinget om, at den da skulde følge Saltvandfiskeriloven. Det er en Henstilling, som Tinget selv har fulgt, saa det vil være let at fortsætte Traditionen. Hver Gang Konventionen fra dette Ting er gaaet op i det andet Ting, er der blevet tilføjet en Paragraf om, at den først skulde træde i Kraft, naar Saltvandfiskeriloven var traadt i Kraft, saa det er ikke noget nyt. Til det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro) skal jeg kun bemærke med Hensyn til Stevns, at det er et Punkt, jeg meget gerne konferere med ham om. Det forekommer ogsaa mig, at det er en vag Bestemmelse, men maaske vi kunne finde en bedre Form.

Da ingen yderligere ønskede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Bønløkke: Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.